

Ξεχωριστή μέρα ήταν για το εργατικό κίνημα της Αγγλίας η προηγούμενη Δευτέρα 9 Μαΐου, καθώς ανακοινώθηκε ο εξωδικαστικός συμβιβασμός με τον οποίο έκλεισε κι επισήμως το θέμα της συστηματικής δίωξης συνδικαλισμένων εργατών από τις μεγαλύτερες κατασκευαστικές εταιρείες.

Του **Λεωνίδα Βατικιώτη**

Η «μαύρη λίστα» αποκαλύφθηκε το 2008 από ένα δημοσίευμα της εφημερίδας Guardian κι αφορούσε για την ακρίβεια ένα ευμέγεθες αρχείο που διατηρούσαν από κοινού περίπου 40 εργοληπτικές εταιρείες όπου είχαν καταχωρήσει στοιχεία για 3.200 πρωτοπόρους εργάτες. Κατά την απολογία τους οι εκπρόσωποι των κατασκευαστικών εταιρειών δεν έκρυψαν ότι από τη δεκαετία του '60 ακόμη συγκέντρωναν, αποθήκευαν και διακινούσαν μεταξύ τους πληροφορίες για το προσωπικό που δεν αφορούσαν μόνο την αγωνιστική του δράση και την πολιτική του ένταξη ή συμπάθεια, αλλά και πιο προσωπικές πληροφορίες για θέματα υγείας και σχέσεων. Ζητούμενο ήταν η επαγγελματική εξόντωση των πιο «ανήσυχων» εργατών, ακόμη και όσων διαμαρτύρονταν για θέματα υγιεινής και ασφάλειας, στους οποίους αρνιόνταν συστηματικά να δώσουν δουλειά. Οι πόρτες των εργοταξίων μάλιστα, όπως αποκαλύφθηκε, παρέμεναν κλειστές ακόμη και για όσους είχαν την ατυχία να έχουν το ίδιο επίθετο με τους φακελωμένους. Η βρόμικη δε δουλειά της συγκέντρωσης και ενημέρωσης των στοιχείων είχε ανατεθεί σε εταιρεία - εξωτερικό συνεργάτη (με την επωνυμία Consulting Association) στα γραφεία της οποίας πραγματοποιήθηκε και αστυνομική έφοδος όταν οι μακαρθικές πρακτικές έγιναν γνωστές, προκαλώντας ακόμη και έρευνα της βουλής.

Παρότι οι κατασκευαστικές (μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η Vinci που δραστηριοποιείται στην Ελλάδα) υποχρεώθηκαν να πληρώσουν ένα συνολικό ποσό ύψους 75 εκ. λιρών ως αποζημίωση σε 771 εργάτες για να κλείσει η υπόθεση, πολλοί χαρακτήρισαν το εξωδικαστικό κλείσιμο της ως επιλογή των εταιρειών για να αποφύγουν την ακροαματική διαδικασία που θα έβγαζε στην επιφάνεια κι άλλες αντι-συνδικαλιστικές μεθοδεύσεις τους. Δεν έλειψαν έτσι και εργάτες που αρνήθηκαν την αποζημίωση, ζητώντας να διεξαχθεί κανονική δίκη και να ακουστούν δημόσια οι κατηγορίες με όλες τις λεπτομέρειες.

Το συγκεκριμένο περιστατικό δείχνει ότι οι οργανωμένες συνδικαλιστικές διώξεις δεν αφορούν ένα μακρινό παρελθόν, που έχει οριστικά παρέλθει. Αποτελούν ακόμη και σήμερα πάγια πρακτική της εργοδοσίας, στην προσπάθειά της να εξασφαλίσει εργασιακή ειρήνη. Επανέρχονται δε απειλητικές όταν εμφανίζονται διεκδικήσεις ή ξεσπούν αγώνες κι όταν το κυνήγι του κέρδους γίνεται ζήτημα ζωής ή θανάτου σε συγκυρίες όπως η σημερινή. Το έδαφος δε των διώξεων, έχει στρωθεί από τις ιδεολογικές επιθέσεις του νεοφιλελευθερισμού στο συνδικαλισμό, όταν εμφανίζεται ως αιτία στρεβλώσεων της αγοράς, ενώ η στοχοποίηση και ο διασυρμός των αγωνιστών διευκολύνεται αφάνταστα από το «Πανοπτικόν» του κράτους που λειτουργεί νυχθημερόν ελέγχοντας όλες τις ηλεκτρονικές επικοινωνίες.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα Πριν στις 15 Μαΐου 2016

Πηγή: leonidasvatikiotis.wordpress.com